

V's televisierecensenteam bestaat uit Yasmina Aboutaleb, Julien Althuisius, Emma Curvers, **Arno Haijtema** en Frank Heinen.

Tv-recensie

ARNO HAIJTEMA

Kwetsuren

In 'Thuisfront' volgen we veteranen thuis. Tim Oliehoek verbeeldt hun trauma's en frustratie helder.

De vierdelige serie *Thuisfront* is, zo heet het in de aankondigingen, gebaseerd op ware gebeurtenissen. Nogal eens loze informatie, want met dat 'baseren' kan een programmamaker nog alle kanten op. *Thuisfront*, zondag voor het eerst uitgezonden op NPO 3, van regisseur Tim Oliehoek (*Vet hard*, *Stanley H.*, *De zaak Menten*) geeft het begrip echter op een geloofwaardige manier invulling.

De serie volgt een groep militairen die op missie in Uruzgan een heftig, traumatiserend gevecht hebben meegemaakt. Terug uit Afghanistan moeten zij het alledaagse leven zien op te pakken, hetgeen lang niet iedereen lukt. Sommigen lijden overduidelijk aan post-traumatische stress, van anderen zal de komende afleveringen nog moeten blijken hoe (on)geschonden ze uit de strijd zijn gekomen.

De vertelvorm is sterk. Het peloton, een tiental mannen en vrouwen, komt bijeen om een van de maten te begraven. Die heeft zelfmoord gepleegd door zich op

Bij 'Thuisfront' voel je verwarring, onbegrip en empathie, alle emoties uit het ware leven

te blazen met een handgranaat die hij klaarblijkelijk in Uruzgan achterover heeft gedrukt. Het is een wanhoopsdaad met een driedelig dramatisch effect: Defensie moet onderzoeken hoe hij aan de granaat is gekomen. Het peloton zal zich moeten verhouden tot de zelfmoord. En ziet zich geconfronteerd met een samenleving die - zie het onderzoek van Defensie - meer

geïnteresseerd lijkt in navolging van de regels dan in het waarom van de daad. Spanning, trauma, frustraties en onbegrip strijden aldus binnen de kortste keren om voorrang.

Terwijl de onderlinge verbondenheid bij de begrafenis en de borrel achteraf hecht lijkt - er wordt gedronken, er zijn botte grappen ('Hij is er in elk geval met een klap uitgestapt') en er is een yell - worden al gauw de eerste barsten zichtbaar in de kameraadschap. Een van de mannen wordt beschouwd als matennaaiër, omdat hij vermoedelijk als klokkenluider kwalijk gedrag van het peloton aanhangig heeft gemaakt.

We volgen de individuele veteranen thuis en krijgen al snel een indruk van hun kwetsuren. De jongen die beide onderbenen is kwijtgeraakt en wiens vader zich, in zijn rouw, heeft vastgebeten in een juridische strijd over aansprakelijkheid. Een tweede die zich wanhopig vastklampt aan zijn stervende hond, zijn vriendin aanziet voor een vijand die moet worden gewurgd en haar en de burens tot wanhoop drijft met de telkens keihard afgespeelde *Vier jaargetijden*. Een derde veteraan die zich bezorgd ('Blijf je er wel bij?') bekommert om zijn zieke vader thuis en te horen krijgt dat hij zich als een 'oude tut' gedraagt. Pijnlijk mooi, hoe die vraag, die eerder op het slagveld thuishoort, bij de vader op smalend onbegrip stuit.

Oliehoek verbeeldt de complexiteit van de opgelopen trauma's helder, zonder met simplistische verklaringen te komen. Waarom oogt de ene veteraan stabiel en is de ander een vaatje buskruit? Bij *Thuisfront* voel je verwarring, onbegrip en empathie, alle emoties uit het ware leven. Wie zelf met oorlogstrauma te maken heeft, zal blij zijn met de handreiking van het Veteranenloket: 088-3340000.